

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: AD M&V, spol. s r. o.**, IČ 26383225, se sídlem Staňkov, Plovární 14, *zastoupené JUDr. Robertem Lososem, advokátem se sídlem Plzeň, nám. Republiky 3*, proti **žalovanému: Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. dubna 2013, čj. 770/1.30/13/14.3,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5. dubna 2013, čj. 770/1.30/13/14.3, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15.342,- Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Roberta Lososa do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku .

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou ze dne 6. 6. 2013 a doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) dne 7. 6. 2013 domáhala zrušení rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5. 4. 2013, čj. 770/1.30/13/14.3 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj se sídlem v Plzni (dále též jen „*prvoinstanční správní*“

orgán“ nebo „oblastní inspektorát“) ze dne 31. 1. 2013, čj. 1440/6.30/13/14.3 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně mj. uznána odpovědnou za specifikované správní delikty na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. i), l), m) a u) zákona o inspekci práce a byla jí za ně dle § 28 odst. 2 písm. b) téhož zákona uložena povinnost k peněžitému plnění ve formě pokuty ve výši 200.000,- Kč a dále povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

Správní delikty na úseku pracovní doby byly v rozhodném období upraveny zákonem č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon č. 251/2005 Sb.*“ nebo „*zákon o inspekci práce*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobkyně nejprve v obecné rovině namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro absenci řádného odůvodnění. Tvrdila, že v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí konkrétně a vyčerpávajícím způsobem předložila ke každému jí vytýkanému správnímu deliktu argumenty, proč nemohlo dojít k naplnění jeho objektivních znaků. Žalovaný se však k takové argumentaci vyjádřil pouze tak, že považuje prvoinstanční rozhodnutí i úvahy oblastního inspektorátu za správné a dostatečné, když vycházejí ze správné aplikace právních předpisů. Napadené rozhodnutí neobsahuje žádné konkrétní skutečnosti stran jednotlivých správních deliktů.

Žalobkyně namítala rovněž nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí. To sice ve své výrokové části popisuje tvrzená pochybení žalobkyně, ale jeho odůvodnění se s jednotlivými správními delikty nevypořádává podle zásad konkrétní argumentace a přezkoumatelnosti vyjevených např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2010 ve věci sp. zn. 5 Afs 25/2009.

Nepostačuje závěr o tom, že u dotčených zaměstnanců byla délka směny delší než 10 hodin zjištěna v kontrolovaném období opakovaně, ani prosté konstatování, že údajné porušování pracovních předpisů na úseku pracovní doby vyplývá z listinných dokumentů obsažených ve spise a z dat automatických záznamových zařízení vozidel a karet řidičů předložených ke kontrole. Připouští-li oblastní inspektorát možnost řidiče odchylnit se v konkrétním případě v důsledku nepředvídatelných událostí v silniční dopravě a následně tvrdí, že k jednotlivým odchylkám nebyl žádný takový záznam předložen a prokázán, pak toto není pravdou. Konkrétní záznamy řidičů jako důvody odchylky u jednotlivých projednávaných porušení byly žalobkyní do spisu předkládány.

Žalobkyně se následně vyjádřila k jednotlivým správním deliktům, kterých se měla dopustit.

Stran *prvého* z nich uvedla, že pracovní doba každého řidiče při jeho vyslání na zahraniční pracovní cestu je automaticky zaznamenávána na záznamovou kartu řidiče prostřednictvím automatického záznamového zařízení umístěného ve vozidle a řidič zde

zaznamenává svůj pracovní výkon, včetně časového období. Žalobkyně, s odkazem na nařízení Komise (EU) č. 1266/2009 ze dne 16. 12. 2009, konstatovala, že došlo ke zkreslení celé evidence délky noční práce řidiče M.B. Z evidence výkazu pracovní doby řidiče je zřejmé, že dne 26. 9. 2011 tento řidič pracoval od 5.42 do 19.29. Nemohlo se jednat o práci v noční době, když zde nebyla splněna podmínka minimální noční práce v rozsahu tří hodin od 22.00 do 6.00. Ve dnech 22. – 22. 9. 2011, kdy začátek pracovní doby byl před třetí hodinou ranní, se sice jednalo o noční práci, ale zároveň také o práci přesčas ve smyslu zákoníku práce. Ta byla v délce 4 hodin a 58 minut započítána jako náhrada za pracovní volno, což nebylo správními orgány bráno v potaz.

Ve vztahu k **druhému** správnímu deliktu žalobkyně namítala, že není zřejmé, z jakých podkladů oblastní inspektorát vycházel, když záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, tj. záznamy o pracovním režimu, řidič I.P. neodevzdal (nevrátil) po ukončení pracovního poměru žalobkyni. Nadto, kontrola prvoinstančního správního orgánu byla provedena dne 20. 6. 2012 a požadovaná data o režimu práce tohoto zaměstnance se týkala období staršího jednoho roku. Takové záznamy (tzn. starší jednoho roku) o režimu práce řidiče při používání analogového tachografu není dopravce povinen uchovávat.

Žalobkyně ohledně **třetího** správního deliktu připustila chybnou manipulaci řidiče M.B. se záznamovým zařízením, který tak, oproti skutečnosti, vyznačil dne 9. 9. 2011 v čase 23.42 pohotovost v délce pěti minut (tedy do 23.47). Ve skutečnosti však i v tuto dobu vykonával odpočinek [doba odpočinku byla tak od 22.30 (dne 9. 9. 2011) do 7.35 (dne 10. 9. 2011)]. Pak ovšem nelze dojít k závěru, že by odpočinek činil jen 7 hodin a 48 minut, když jeho délka byla, v souladu s právním předpisem, 9 hodin a 5 minut.

Skutková podstata **čtvrtého** správního deliktu se týkala pochybení řidiče V.Č. Žalobkyně k tomu uvedla, že v tomto případě došlo v období od 29. 6. 2011 do 30. 6. 2011 v rámci čtyřadvacetihodinového výkonu řidiče k překročení limitu a zkrácení denní doby odpočinku v délce 19 minut z nepředvídatelných důvodů vyvolaných silničním provozem dle čl. 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 ze dne 15. března 2006. Řidič se původně domníval, že k těmto odchylkám došlo jeho chybným výpočtem, avšak výpočet byl správný, jen starší záznamové zařízení s tehdy aktuální technologickou funkcí mu dopočetlo každé vteřinové zastavení vozidla do celých minut.

Stran **pátého** vytýkaného deliktu žalobkyně konstatovala, že řidič J.K. v rozporu se závěrem prvoinstančního správního orgánu ručně uvedl na záznamovém listu záznamového zařízení a na kontrolním listu žalobkyně důvod odchylky (= nepředvídatelné události vyvolané silničním provozem).

Šestý správní delikt se rovněž týkal řidiče J.K. Žalobkyně k tomu uvedla, že i zde se jedná o již neplatnou funkci záznamového zařízení ve vozidle zaznamenávající činnost řidiče již od započaté první vteřiny, kterou zaokrouhluje na celé minuty. Jestliže časový úsek od 9. 5. 2011 do 6. 6. 2011 (tj. 29 dní, resp. 696 hodin) vyhodnotíme s odchylkou 0,185 % jako porušení norem (postup správního orgánu), nikoliv jako dnes již nepřijatelnou odchylku zařízení s doložkou překročení limitu o 1 hodinu a 28 minut, pak právě tato odchylka je

důsledkem již neplatné funkce záznamových zařízení zaokrouhlujících vteřinovou činnost na celé minuty.

Stran posledního, *sedmého* správního deliktu, žalobkyně polemizovala se závěrem správních orgánů, totiž že žalobkyně nevedla v období od 1. 3. 2011 do 30. 4. 2011 evidenci skutečně odpracované pracovní doby, práce přesčas a noční práce řidiče I.P. Žalobkyně namítala, že v rámci kontroly takové doklady předložila (podrobný výkaz práce řidiče za březen 2011, výkaz práce řidiče za duben 2011, včetně příloh). Nadto, kontrola prvoinstančního správního orgánu byla provedena dne 20. 6. 2012 a požadovaná data o režimu práce tohoto zaměstnance se týkala období staršího jednoho roku. Takové záznamy (tzn. starší jednoho roku) o režimu práce řidiče při používání analogového tachografu není dopravce povinen uchovávat.

[III] Vyjádření žalovaného správního orgánu

Státní úřad inspekce práce se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 23. 7. 2013. Konstatoval, že se s žalobkyní rozchází v právním hodnocení skutkového stavu, přičemž žalobní námitky se obsahově zcela shodují jak s námitkami, které žalobkyně učinila v řízení před prvoinstančním správním orgánem, tak v řízení odvolacím. S těmito námitkami se správní orgány obou stupňů podrobně zabývaly v rámci odůvodnění svých rozhodnutí. Jelikož s námitkami, které žalobkyně uváděla již v odvolání proti rozhodnutí oblastního inspektorátu, se prvoinstanční správní orgán vypořádal, žalovaný na toto odůvodnění odkázal.

K námitce týkající se prvního deliktu žalovaný uvedl, že dle § 78 odst. 1 písm. k) zákoníku práce je noční prací práce konaná mezi 22. a 6. hodinou. Dle § 3 písm. f) nařízení vlády č. 589/2006 Sb., kterým se stanoví odchylná úprava pracovní doby a doby odpočinku zaměstnanců v dopravě, je zaměstnancem pracujícím v noční době člen osádky nákladního automobilu, který vykonává práci během noční doby v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Na daný případ nelze aplikovat § 78 odst. 1 písm. l) zákoníku práce, jak se dovolává účastník řízení, neboť se neposuzuje, zda se jedná o zaměstnance pracujícího v noci, ale o zaměstnance, který vykonává noční práci. Totéž platí i pro námitku žalobkyně ohledně druhého deliktu, kterou chce žalobkyně zhojit nepřipustné zkrácení denního odpočinku zaměstnance pozdějším poskytnutím náhradního volna za práci přesčas. Stanovením minimální délky odpočinku pro zaměstnance je chráněn nejen zaměstnanec sám, ale i ostatní zaměstnanci a účastníci silničního provozu, kdy v důsledku výkonu práce narušujícího biologický režim člověka, když ten je při výkonu práce více unaven, může dojít k mikrosnánku. Tento stav pak zapříčiňuje ohrožení bezpečnosti života a zdraví nejen zaměstnance samotného, ale i ostatních účastníků v silniční dopravě. Dle zápisu v protokolu o kontrole byly žalobkyní ke kontrole přiloženy doklady - evidence pracovní doby i pro pana I.P. (výkaz pracovní doby za měsíce únor, březen a duben 2011, podrobný výkaz práce řidiče za měsíc březen 2011). Stran třetího vytýkaného deliktu žalovaný uvedl, že tvrzená chybná manipulace řidiče M.B. se záznamovým zařízením neodpovídá žádnému z důkazů provedených ve správním řízení. Ve vztahu k ostatním námitkám žalovaný odkázal na prvoinstanční i napadené rozhodnutí, trval na tom, že kontrola a následné správní řízení proběhlo v souladu se zákonem a byl objektivně a dostatečně zjištěn skutečný stav věci. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Prvoinstanční rozhodnutí čítající celkem patnáct stran obsahuje na str. 1 – 3 výrokovou část, v níž je popsáno celkem sedm správních deliktů, kterých se měla žalobkyně dopustit. Část odůvodnění rozhodnutí oblastního inspektorátu zachycená na jeho str. 4 – 10 pak obsahuje popis jednotlivých skutků. Následují údaje o průběhu správního řízení (str. 10 – 11) a konstatování, že správní orgán zhodnotil veškeré skutečnosti a důkazy ve správním řízení provedené samostatně i v jejich souvislostech. K onomu hodnocení správních deliktů, které byly žalobkyni vytýkány, prvoinstanční správní orgán přistoupil na str. 12 – 13, kde uvedl: „(...) *Naopak - u správních deliktů na úseku pracovní doby - nedodržení délky směn a nezajištění nepřetržitého odpočinku mezi směnami a v týdnu, bylo naplnění materiální i formální stránky správních deliktů prokázáno. K námitce účastníka řízení, že inspektoři při kontrole požadovali „surová data“ bez doplňujících informací, správní orgán uvádí - inspektoři pro zjištění skutečného skutkového stavu požadovali originální nepozměněné údaje, protože jedině takové údaje mohou poskytnout objektivní obraz skutečnosti. Proto byly požadovány nepozměněné údaje, které byly zaznamenány záznamovým zařízením vozidla a kartou řidiče. Při vyhodnocení těchto dat však bylo přihlédnuto a byly vyhodnoceny také všechny informace a všechny doplňující doklady, které účastník řízení předložil při kontrole a posléze ve správním řízení dle přehledu provedených důkazů ve správním řízení.*“ Následují citace příslušných ustanovení nařízení vlády č. 589/2006 Sb., nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 ze dne 15. března 2006, načež odůvodnění pokračuje tímto textem: „(...) *Ke správním deliktům na úseku pracovní doby - nedodržení délky směn a nezajištění nepřetržitého odpočinku mezi směnami a v týdnu, účastník řízení uvádí, že dotčení zaměstnanci - řidiči svým podpisem na dokumentech „Záznam o provozu vozidla a výkonu řidiče“ stvrdili svými podpisy, že mají řádně zajištěný odpočinek mezi směnami ES č. 561/2006 a EHS č. 3821/85 a ES 2135/98 a že veškeré porušení tohoto nařízení je svévolným jednáním řidiče s jeho plnou zodpovědností a postihem. Dle ustanovení přímo použitelného předpisu článku 10 bod 3 nařízení č. 561/2006, dopravce (tj. účastník řízení) odpovídá za porušení, kterých se dopustí jeho řidiči, a to i tehdy, pokud k tomuto porušení došlo na území jiného členského státu. Účastník řízení jako zaměstnavatel - dopravce - se nemůže zbavit své odpovědnosti takovýmto předepsaným písemným prohlášením uvedeným na každém „Záznamu o provozu vozidla a výkonu řidiče“. Je povinností každého zaměstnavatele - dopravce, aby organizoval, řídil a rozvrhoval práci svým zaměstnancům - řidičům tak, aby mohli dodržet nařízení vlády č. 589/2006 Sb., kterým se stanoví odchylná úprava pracovní doby a doby odpočinku zaměstnanců v dopravě, a nařízení č. 561/2006, které upravuje pracovní dobu a dobu odpočinku zaměstnanců v dopravě. K porušování*

zákonných předpisů na úseku pracovní doby konstatovaných ve výroku - část I. tohoto rozhodnutí došlo, jak vyplývá z listinných dokumentů ve spise obsažených a z dat z automatických záznamových zařízení vozidel a karet řidičů předložených při kontrole. Správní orgán uvážil i námitku účastníka řízení, že se jedná jen o ojedinělé překročení stanovených limitů v důsledku nepředvídatelných událostí v silniční dopravě (nehoda, nevhodnost místa pro zaparkování z hlediska bezpečnosti osob i nákladu). Dle článku 12 nařízení č. 561/2006 řidič vozidla se v konkrétních jednotlivých případech může odchýlit od ustanovení článků 6 až 9 v míře nezbytné pro dojetí na vhodné místo tak, aby zajistil bezpečnost osob, vozidla, které řídí, jeho nákladu, pokud neohrozí bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. V takovém případě je povinností řidiče, aby uvedl důvod odchylky ručně na záznamovém listu záznamového zařízení nebo na výtisku záznamového zařízení nebo ve svém pracovním plánu nejpozději po dojetí na vhodné místo zastávky. K jednotlivým odchylkám uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí - část I. pod body 2,3,4,5,6 nebyl žádný takový záznam předložen a prokázán. Odpovědnost účastníka řízení jako zaměstnavatele za uvedené správní delikty je zákonem č. 251/2005 Sb. o inspekci práce, konstruována jako odpovědnost objektivní bez ohledu na zavinění. Deliktnost skutku spočívá ve společensky nepřipustném jednání. Ke správnímu deliktu na úseku pracovní doby - nevedení evidence odpracované pracovní doby účastník řízení uváděl, že ji v daném období nevedl, protože dotčený zaměstnanec neodevzdal doklady o přepravních výkonech pro fakturaci. Vést evidenci odpracované pracovní doby, práce přesčas, noční práce, ukládá v § 96 zákoník práce zaměstnavateli, nikoliv zaměstnanci. Zaměstnavatel organizuje a řídí práci zaměstnanců, nezbytnou součástí této povinnosti je i vedení evidence odpracované pracovní doby. Tuto povinnost nelze přenášet na zaměstnance nebo její splnění podmiňovat splněním jiných povinností zaměstnance.“. Následují úvahy stran výše uložené pokuty a odůvodnění části výroku ukládající žalobkyni povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou.

Žalobkyně se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolala. Žalovaný správní orgán odvolání zamítl a rozhodnutí oblastního inspektorátu potvrdil.

Napadené rozhodnutí je oproti rozhodnutí prvoinstančnímu výrazně stručnější, pětistránkové. Na str. 1 – 2 žalovaný opakuje základní informace z průběhu správního řízení, na str. 2 – 3 jsou uvedeny odvolací námitky žalobkyně. Jejich posouzení je vyjeveno na str. 3 – 4 rozhodnutí, kde žalovaný konstatoval: „(...) Kontrolním a následným správním řízením bylo zjištěno, že se účastník řízení dopustil správního deliktu tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí oblastního inspektorátu práce č.j. 1440/6.30/13/14.3 ze dne 31.1.2013. Dle názoru odvolacího orgánu byl v rámci obou řízení, jak kontrolním, tak správním, dostatečně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu požadavku ust. § 3 správního řádu. Na základě výše uvedeného odvolací orgán konstatuje, že správní orgán I. stupně nepochybil, když na základě výsledků kontrolního a správního řízení shledal účastníka řízení vinným ze spáchání správních deliktů uvedených ve výroku napadeného rozhodnutí.

K námitkám účastníka řízení odvolací orgán uvádí:

Po seznámení s protokolem z kontroly využil účastník řízení všech možností, které mu dává zákon o inspekci práce, a to jak žádosti o přezkoumání protokolu a námitky proti výsledku přezkoumání protokolu. Všemi podáními účastníka řízení se kontrolní orgán zabýval a řádně na ně reagoval. Ke stížnosti účastníka řízení na průběh kontroly odvolací orgán konstatuje, že stížností se již zabýval Státní úřad inspekce práce na základě podání účastníka řízení doručeného Státnímu úřadu inspekce práce dne 13. 9. 2012. O výsledku šetření stížnosti byl účastník řízení vyrozuměn dopisem Státního úřadu inspekce práce č.j. 3415/1.10/12 ze dne 10. 9. 2012.

K bodům 1 - 6 odvolání.

Naplnění jednotlivých skutkových podstat správních deliktů správní orgán I. stupně podrobně odůvodnil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to u každého skutku a osoby, u kterých bylo spáchání správního deliktu zjištěno. Jednotlivá odůvodnění shledává odvolací orgán za správná a dostatečná. Souhrnné odůvodnění jednotlivých správních deliktů bylo pak správním orgánem I. stupně uvedeno na str. 12 - 13 napadeného rozhodnutí, když byly přesně uvedeny rozhodné skutečnosti, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel, byla specifikována ustanovení právních předpisů, které byly na dané jednání aplikovány, a byly uvedeny správní úvahy, které vedly správní orgán I. stupně k jejich použití. K bodu 7 odvolání odvolací orgán konstatuje, že odůvodnění správního orgánu I. stupně uvedeného na str. 13 napadeného rozhodnutí shledává odvolací orgán taktéž správné a dostačující. Účastník řízení namítá, že se nedopustil správních deliktů, neboť k nezákonnému jednání došlo zaviněním jeho zaměstnanců. Námitka, že nebyla dodržena povinnost ze strany zaměstnance, nemůže obstát, neboť skutková podstata správních deliktů je vždy koncipována jako objektivní odpovědnost každého subjektu v rámci veřejného práva a jeho osobní objektivní odpovědnosti za nesplnění zákonných povinností. (...) Správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí specifikoval důvody, které ho vedly k uložení konkrétní pokuty, uvedl, ze kterých podkladů při rozhodování vycházel, přihlédl ke všem hlediskům, které je třeba zohlednit dle ust. § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce, tedy k poměrům účastníka řízení, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za kterých byl spáchán. Jednotlivá hlediska byla řádně odůvodněna a byly uvedeny jak přitěžující, tak polehčující okolnosti. S jeho závěry se odvolací orgán plně ztotožňuje.“.

Stran námitek uplatněných ve vztahu k **prvému** správnímu deliktu soud uvážil následovně.

Žalobkyně má pravdu v tom, že jí citované pravidlo „Pokud se v dané kalendářní minutě objeví jakákoliv činnost v režimu jízda, je celá minuta považována za jízdu“ bylo skutečně z evropské legislativy vypuštěno. Stalo se tak ale, jak žalobkyně znovu správně uvádí, až od 1. 10. 2011. K pochybením řidiče M.B. však mělo dojít v září roku 2011, a tak tato žalobkyní použitá argumentace je na věc nepřipadná.

Ve vztahu k žalobkyní namítanému chybnému posouzení noční práce v období od 20. 9. 2011 do 22. 9. 2011 soud předně konstatuje, že žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí oblastního inspektorátu tyto nedostatky sama označila jako svévolné porušení základních pracovních povinností řidiče B., který neuposlechl nařízení svého nadřízeného.

K tvrzení (v žalobě) práci přesčas se soud ztotožnil se závěry žalovaného prezentovanými v jeho vyjádření k žalobě. Dle § 3 písm. f) nařízení vlády č. 589/2006 Sb., kterým se stanoví odchylná úprava pracovní doby a doby odpočinku zaměstnanců v dopravě, je zaměstnancem pracujícím v noční době člen osádky nákladního automobilu, který vykonává práci během noční doby v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Noční doba byla definována v § 78 odst. 1 písm. k) zákoníku práce (do 31. 12. 2011), resp. v § 78 odst. 1 písm. j) zákoníku práce (od 1. 1. 2012), jakožto doba mezi 22. a 6. hodinou, přičemž noční prací je práce konaná v noční době. Závěr správních orgánů o pochybení žalobkyně, tak jak je definováno v bodě jedna výrokové části I. rozhodnutí oblastního inspektorátu, bylo proto správné.

Soud, pokud jde o práci konanou M.B. dne 26. 9. 2011 v době mezi 5.42 do 19.29, dále konstatuje, že tato námitka, byť velmi obecně („26. 9. 2011 se nejedná o žádnou noční práci“) byla vznesena již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalovaný se k ní ale vůbec nevyjádřil, ani nepožadoval její doplnění či konkretizaci, a zatížil tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností.

V případě námitek proti **druhému** správnímu deliktu soud dospěl k závěru, že jsou důvodné, a to pro nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Prvoinstanční správní orgán na str. 12 svého rozhodnutí uvedl, že požadoval předložit „nepozměněné údaje, které byly zaznamenány záznamovým zařízením vozidla a kartou řidiče“, přičemž „při vyhodnocení těchto dat však bylo přihlédnuto a byly vyhodnoceny také všechny informace a všechny doplňující doklady, které účastník řízení předložil při kontrole a posléze ve správním řízení dle přehledu provedených důkazů ve správním řízení.“. Nikde v rozhodnutí oblastního inspektorátu však nejsou uvedeny konkrétní informace, příp. konkrétní doklady, které byly (nebo nebyly) v řízení předloženy, natož to, jak byly údaje v nich obsažené posouzeny, příp. jak správní orgán hodnotil jejich nepředložení.

Žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí oblastního inspektorátu namítala, že jí řidič I.P. nepředložil digitální kartu ke stažení dat s tím, že se jedná o jeho majetek. Žalovaný však na to nereagoval a omezil se pouze na vágní konstatování o tom, že „jednotlivá odůvodnění shledává odvolací orgán za správná a dostatečná“, když „souhrnné odůvodnění jednotlivých správních deliktů bylo pak správním orgánem I. stupně uvedeno na str. 12 - 13 napadeného rozhodnutí, když byly přesně uvedeny rozhodné skutečnosti, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel, byla specifikována ustanovení právních předpisů, které byly na dané jednání aplikovány a byly uvedeny správní úvahy, které vedly správní orgán I. stupně k jejich použití.“.

Právě v onom „souhrnném odůvodnění“ soud spatřuje základní nedostatek.

Odůvodnění správního rozhodnutí, má-li obstát při soudním přezkumu, nemůže rezignovat na pouhou rekapitulaci toho, čeho se podle názoru správního orgánu měl účastník řízení dopustit (doplněné o citaci právních předpisů), ale musí dostát požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, tedy obsahovat „důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních

předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“.

Nic takového v napadeném rozhodnutí není. Ne, nebylo by chybou žalovaného, kdyby ve svém rozhodnutí odkázal na odůvodnění rozhodnutí prvostupňového s tím, že se s ním ztotožňuje. Postačovalo by to však pouze v tom případě, kdyby výše uvedeným parametrům § 68 odst. 3 správního řádu vyhovělo rozhodnutí oblastního inspektorátu. Ani to se však nestalo.

Byť je rozhodnutí oblastního poměrně obsáhlé, k věci samé (ve vztahu k odůvodnění druhého správního deliktu) neobsahuje vlastně nic. Není z něj patrné, jaké podklady a jak byly k onomu pochybení hodnoceny. Logicky pak absentují i úvahy, kterými se správní orgán při hodnocení podkladů řídil. Rozhodnutí vlastně konstatuje pouze rezultat – žalobkyně se dopustila tím a tím toho a toho správního deliktu.

Postoj žalovaného k takto odůvodněnému rozhodnutí je pak koncentrován do tří vět: *„Správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí specifikoval důvody, které ho vedly k uložení konkrétní pokuty, uvedl, ze kterých podkladů při rozhodování vycházel, přihlédl ke všem hlediskům, které je třeba zohlednit dle ust. § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce, tedy k poměrům účastníka řízení, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za kterých byl spáchán. Jednotlivá hlediska byla řádně odůvodněna a byly uvedeny jak přitěžující, tak polehčující okolnosti. S jeho závěry se odvolací orgán plně ztotožňuje.“.* Řečeno lapidárně – oblastní inspektorát nespifikoval vlastně nic a žalovaný se s tím ztotožnil. Za takových okolností ale nelze jinak, než uznat, že námitka stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stran druhého správního deliktu byla důvodná.

Ke stejnému závěru (a ze stejných důvodů jako v případě druhého správního deliktu) soud dospěl i v případech v pořadí **čtvrtého, pátého, šestého a sedmého** správního deliktu.

Žalobkyně v odvolání namítala, že v případě řidičů Č. (čtvrtý delikt) a K. (pátý a šestý delikt) byla pochybení způsobena nepředvídatelnými událostmi vyvolanými silničním provozem a zároveň nutností zajištění bezpečnosti osob, vozidla a nákladu. Ve vztahu k evidenci skutečně odpracované pracovní doby, práce přesčas a noční práce řidiče P. (sedmý delikt) pak žalobkyně tvrdila, že veškerou činnost tohoto řidiče má řádně vedenu na dopravních záznamech o provozu vozidla, které řidič odevzdal. Součástí správního spisu jsou jednak listiny („Kontrola norem podle NR č. 561/2006“ a „Podrobný výkaz práce řidiče“), které obsahují i písemná vyjádření řidičů Č. a K. k některým vytýkaným pochybením, tak výkaz pracovní doby I.P. za měsíce únor až duben 2011, které obsahují údaje mj. i k odpracované pracovní době a práci přesčas. Žalovaný se k nim (tvrzení a listiny) ale konkrétně nevyjádřil, neuvedl, proč jsou nedůvodná (tvrzení) a nedostatečné (listiny a vyjádření na nich uvedená), a tvrdošíjně setrval na tom, že souhrnné odůvodnění oblastního inspektorátu je dostačující. Takový závěr ale není správný a i v těchto případech nelze než konstatovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Nedůvodnou soud shledal námitku týkající se **třetího** správního deliktu. Žalobkyně zde nezpochybnila, že k popsáním pochybením řidiče B. došlo, ale stalo se tak, dle jejího přesvědčení, nedopatřením. Stejně se žalobkyně vyjádřila v souvislosti s tímto deliktem i v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, kde uvedla, že M.B. „*svévolně porušil svoje pracovní povinnosti, kdy v době osobního volna v době od 9. 9. 06.58 hodin – 10.09. 09.51 hodin se zdržoval (...) ve vozidla, kde spal a údajně zapomněl vyjmout svoji kartu ze záznamového zařízení.*“. Soud je toho názoru, že nebylo povinností správních orgánů zkoumat omyly v činnosti řidiče, který je plně zodpovědný za to, co dělá, ale vyhodnotit údaje, které měly k dispozici. To se stalo a v tomto případě neměl soud k postupu správních orgánů výhrady.

Po zhodnocení všech výše uvedených skutečností tak **soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

Žalobkyně, která měla ve věci úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty prvé soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

Žalobkyni byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši **15.342,- Kč**, skládající se **a)** ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši **3.000,- Kč**, a dále **b)** z odměny zástupce žalobkyně za celkem tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení; podání žaloby, účast na jednání soudu dne 27. 5. 2015), vše ohodnocené částkou 3.100,- Kč/úkon, tj. celkem **9.300,- Kč**. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon, celkem tak **900,- Kč**, vše podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*advokátní tarif*“).

Protože žalobkyně byla zastoupena zástupcem – plátcem DPH, byly odměna zástupce a náhrada zástupce navýšeny o částku **2.142,- Kč** odpovídající dani, kterou je zástupce povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. května 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková